Либијска ратна драма полако се приближава крају, остао је још само град Сирт као некакво упориште пуковника Гадафија, при чему ће најверовантије и они који у том граду још подржавају пуковника, за два дана престати да то чине. Како и зашто? Па зато што већина оних који сада ударају по Гадафију до јуче су му клицали. Исти људи који су му пре несец дана на Зеленом тргу у Триполију давали подршку сада му на истом месту изричу смртну пресуду.Западњаци би рекли: „арапска посла”.

Пре месец дана враћао сам се из Триполија, преко Завије и Сабрате, за гранични прелаз Рас Џедир на либијско-туниској граници. Нигде путем нисам видео нити један либијски тенк, нити групе војника, само по два, три некаква територијалца на чек-поинтима.Заправо, за моја три боравка у Либији током овог рата видео сам у Мисурати два тенка и једно борбено возило пешадије Гадафијевих снага. У Рас Лануфу и у Бреги чак ни то. Претпостављао сам да Гадафи своје главне снаге чува за евентуалну копнену интервенцију НАТО-а, и да не жели да их изложи ваздушним ударима НАТО авијације и крстарећих ракета. Уствари, либијска армија била је пасивна и због потпуне техничке неисправности и због тога што је била слабије плаћена у односу на јединице под командом Гадафијевих синова.

Војници либијске војске имали су месечну плату до 400 евра, у формацијама Гадафијевих синова плата је била око 4000 евра. Генерали либијске војске држали су се по страни у овом рату, један ваздухопловни генерал ми није смео да каже шта мисли о овом рату ни када смо били сами на отвореном простору и када сам му обећао да нећу објавити његово мишљење. Један други генерал признао ми је да је либијска војска само на папиру имала бројну ратну технику, али да је у пракси све то било неисправно.

Но, и поред свега тога, све до 20. августа Гадафи је мање више успешно држао фронтове: на истоку између Бреге и Аждабије, на западу је пут ка туниској граници био отворен и слободан, на југу побуњеници нису успевали да трајније заузму Гаријан, у Триполију је било мирно.Истина, Гадафију је била остала само једна рафинерија бензина, она у Завији. За то време НАТО је данонoћно бомбардовао све циљеве који су били под контролом Гадафија, од телевизије до цивилних кућа. Уз понеко извињење, „жалимо, колатерална штета“. Истовремено, НАТО је наоружавао и обучавао

побуњенике, у њихове редови стигли су и западни „војни саветници“, заправо командоси у цивилу. На крају су и британски хеликоптери „апач“ директно крчили пут побуњеницима до Триполија.

Наиме, по признању самих побуњеника операција уласка у Триполи испланирана је у сарадњи са НАТО-ом. Почетак операције 20. август ујутро. НАТО десантни бродови прво су у луци Завије искрцали побуњенике и њихове тенкове Т-55, техника претходно заробљена код Тобрука и Бенгазија, да би затим уследило искрцавање око 1000 побуњеника у луци Триполија. Нико на Западу да постави питање откуда побуњенички тенкови Т-55 у Завији? Како су тамо стигли? Да нису пливали морем од Бенгазија, најмање 1600 километара? У Завији векики диктатор Гадафи није имао тенкове.

Јасно је да је НАТО поморским маневром и логистиком омогућио улазак побуњеника у Триполи. Јер, колона побуњеника се од Завије до Триполија само прошетала без икаквог отпора, јер је из ваздуха била штићена „апачима“. Касарна либијске војске са леве стране тог пута ка Триполију, бригада „Камис“, која је наводно заузета после тешких борби, била је одавно празна, ту није било никаквих борби и то је још једна медијска манипулација овог рата. Баш као и представа на лажном Зеленом тргу у Триполију, направљеном у Катару, а емитована на Ал джазири. Па „хапшење“ Гадафијевих синова. Па министар одбране Велике Британије каже „да је Гадафи побегао у Венецуелу“.И то му је друга таква изјава, једна на почетку рата и сада опет.Министар одбране Велике Британије? Бог нека сачува Краљицу.

У медијском рату у и око Либије било је свега и има још свачега. Од приче о наводном „српском пилоту Дамјану, који лети за Гадафија“, до „српских снајпериста и српског генерала који је саветовао Гадафија“. И све је то западним медијима наводно пренео некакав бивши официр ЈНА, иначе Хрват „Марио“. Небулоза до небулозе. „Тајмова“ прича да се маскирају западни командоси код побуњеника.

Наиме, петорица наших држављана, које су побуњеници заробили крај аеродрома у Триполију, нису никакви снајперисти, нити авантуристи. Људи су стигли у Триполи 12. августа, када је у граду било мирно, а Гадафи држао све веће градове осим Бенгазија, Тобрука и Мисурате. У то време, у Триполи су се враћали и вратили многи наши радници, који су у априлу и мају напустили Либију. Тако су се у јулу и почетком августа у Триполи вратили и многи радници из БиХ, који раде у фабрици воде и сокова која је власништв босанско-либијске компаније.

Снајпериста се не постаје за месец дана, осим тога погледајте војне картоне тих људи и видите да ли су уопште служили војску и која им је специјалност. То је бар лако. Гадафи можда није потпуно урачунљив, али сигурно није глуп да запошљава некакве „снајперисте“ из Србије. Посебно не генерале из Србије. После искуства Ирака, када је Београд уочи инвазије на Ирак 2003. предао Американцима сву техничку и војну документацију шта је све СФРЈ радила и изградила у Ираку, Гадафи је што се тиче Србије постао много опрезнији.

Гадафијеву војску годинама су наоружавали Французи, Белгијанци, Совјети, Британци, Италијани и Немци. Југославија је осамдесетих година продала Либији око 100 школско-борбених авиона „галеб“ и „јастреб“. И изградила поморску академију у Мисурати. Коју су Американци срушили у бомбардовању 1986. Немци су Гадафију изградили подземне бункере и фабрике које су могле да производе хемијско оружје. Гадафи је обожавао Ромела. А његов син Плејбој зечицу Талиту ван Зон. Лепа Холанђанка је скочила са балкона и побегла побуњеницима.

Какав рат, такви и синови, али и побуњеници...

(Политика)